

DEBÜT

Szilágyi Zsófia Emma

Hallod, hogy hallom?!

Hallod? Hallom. Igen. Még azt az irtózatosságot is hallom. Mert, képzeld, itt ülök melletted, mindössze fél méterre tőled. Sőt, az elmúlt egy órában is itt ültem veled, és legalább húsz alkalommal kezdted mondatot úgy, hogy: hallod?

Hallom, mert nem egy fa tetejéről csodálom a messzi tájat, nem egy hullámvasúton visítózunk, hanem a kanapén ülünk. És mivel csak ketten vagyunk ebben a szobában, biztos vagyok benne, hogy hozzám szóltál. Vagy ha esetleg másvalakit is látni vélsz, akkor itt nagyobb gondok vannak, mint a hallodozás. Hallom, hogy egyszerűen nincs igényed arra, hogy kellőképpen megfogalmazd, és átgondolva kezdj el egy nekem, édesanyádnak, a barátaidnak vagy bárki másnak szóló mondatot.

Nem szükséges bevezetned, megelőlegezned a mondandóval ezzel a halloddal.

Értelmetlen felhívni a figyelmemet, hogy most következik valami, csak éppen még gondolkozol rajta. Ha elkezdesz mondani valamit, akkor tudni fogom, hogy éppen beszélsz hozzám, ráadásul még figyelni is fogok arra, amit elkezdted. Hidd el! Mert itt ülök melletted – még mindig. Nyugodtan megvárhatod, amíg eszedbe jut, amit mondani szeretnél, mert nincs semmi gond, ha némán kivárod a legmegfelelőbb pillanatot. Hisz én nem lehetek türelmetlen, mert csak akkor fogom tudni, hogy beszélsz hozzám, ha hallom, hogy belekezdted egy mondatba. Kivárom, amíg a szád összehangolódik az agyaddal, mert meggyőződésem: képes rá.

Azért, mert a tévében a humoristák (akik rendszeresen járnak a káposztafesztiválokra) vagy az aktuális celebritás rászoktatta az embereket, neked még nem kell átvenned. Még az is jobb volna, ha a palóc tájszóval beszélő meteorológus stílusa ragadna rád, nem pedig a Nyugatinál hamis Gucci parfümöt kabátzsebből árulók beszédmódja.

Az igényes beszédet nem övezi titokzatosság vagy bármiféle misztérium. A mondataid választékos megfogalmazása jelzi a másik felé, hogy magadat és őt is mennyire értékeled. A beszédre is ugyanúgy ügyelni kell, mint a mindennapi megjelenésre. Ahhoz pedig már túl sokat fejlődött az emberiség, hogy felidézzük a valaha volt majmos makogásunkat. De emiatt nem kell hanyagolni a médiát, a tévét, az internet sötét, mémesített bugyrait vagy azoknak az embereknek a társaságát, akik nem figyelnek oda a beszédjükre kellőképpen.

Ha megbirkózol az éjjelnappalfővárosiak egyik (horror) epizódjával, elmondhatod magadról, hogy a nyelved sikeresen túlélte egy igénytelen kalandot. Hurrá! Jöhet a következő!

Tehát hallom. Mit szeretnél volna mondani?

Pirosodik még a popsitok?

Hogy kinőtt a fogatok? Ráadásul egyszerre? Nem mondd! Nemcsak a babának, de neked is kinőtt? Harmincöt évesen az első fog azért már teljesítmény, őszintén gratulálok neked! Nektek! Nagyon fáj, amikor kinőtt? Nyugtass meg, kérlek, hogy ügyesen megbirkóztál ezzel a fájdalommal, így majdnem hétszer ennyi idősen, mint a gyerek!

És a popsitok hogy van? Nem pirosodik már? Mert a múltkor legalább egy órán keresztül részletezted, hogy pirosodik a popsitok. Említetted, hogy a teljes kiborulás szélén voltál, annyi kenőcsöt próbáltatok már, és egyik sem használt. De úgy rémlik, mintha sikerült volna megtalálni a leghatékonyabb kencét. Mindkettőtöknek használt? Hiszen tudjuk, hogy ugyanarra van szüksége a babának, mint amire a mamának. Lelkileg is, de tesztileg – minimum. Végül mivel is kentek? Mert nekem is piros, és viszket, mint az állat. Ha jól emlékszem, azt mondtad, naponta háromszor kellett kenni, hogy teljesen elmulassza a pirosságot. Munkahelyen hogy oldottad meg? Lehúzott nadrággal vártad,

amíg beszívja a bőröd? És nem nyitott rád senki, amíg letolt nadrággal álltál a vécében?

De azt a kenőcsöt egyébként nem ötéves korig ajánlják? Ilyen jó kis hatóanyagú, hogy plusz-mínusz harminc év – a mama javára/hátrányára – már nem is számít? Mert nekem eléggé piros, tényleg. És mondtam már, hogy viszket is? Reggelente a szőnyegen húzom végig, annyira viszket. Mekkora kiszereelésben árulják egyébként? Mármint mennyi fér egy tubusba? Vagy mennyit kell belőle felvinni? Azért egy felnőtt nő hátsójára vagy ötször annyi adag biztosan kell. Bocsánat, nem arra céloztam, hogy kövér lennél, de azért egy átlagos, normális nőnek nagyobb popsija van, mint egy bölcsődésnek. Tehát megéri egyáltalán? Elég költségesnek hangzik így... Mármint abból indulok ki, hogy a boltokban, amire rá van írva, hogy baby vagy kid, annak mindig felveszik az árát... Bár ha egyszerre ketten is használjátok, végülis spóroltok. Hogy én erre miért nem gondoltam... Áh, nem jó. Nekem nincs gyereke. A férjem popsija meg nem olyan érzékeny, mint az enyém. Babapopsi. Ó... akkor lehet, hogy mégiscsak jó volna rá a krém?

Tudod mit, majd elmúlik az én popsimról is. A pirosság és a viszketés is. Otthon lefőzök egy kis kamillavirágzatot, beleöntöm egy lavórba, beleülök egy könyvvel, és rendbe is jön.

De beszélünk még, mindenképpen. És külön értesíts, kérek, ha leszoktatok a pelusról, mert a férjemnek komolyabb vizelettartási gondjai vannak. Főleg mikor mesélek neki a beszélgetéseinkről.

SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA 1995-ben született Debrecenben. Jelenleg a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának szabadbölcsész hallgatója. A színház gyerekkora óta szerves része az életének. Aktívan játszik a Csokonai Nemzeti Színházban és a Debreceni Egyetemi Színházban, valamint dráma-workshopokat és tréningeket is tart. A prózáírással négy éve ismerkedett meg, azóta is a fő csapásvonal számára. 2017 óta rendszeresen ír performansz-, film- és színikritikákat, valamint recenziókat.